

Killuke eestlaste elust kauges Krimmis

Kristiina Viiron

Eakas naine lehma lüpsmas, karjak loomadega stepis, uhkete kleitidega piigad Krimmi külavaheteel... Need on osa Aare Hindremäe fotodest, mis reedest on nähtaval Kehtna valla-majas kahel korrusel.

Need fotod ühendavad Krimmi küla Krasnodarka elanike tegemisi ja toimetamisi ning peaaegu kõigis neis, kes Aare fotokaamera ette on jäänud, voolab vähemal või rohkemal määral eesti verd. Ja kuigi ühine veri, on Krimmi-eestlaste elu-olu tänapäevasest Eesti elust sootuks erinev. Ent mitte väga võõras...

“Neil piltidel kajastuvad paari viimase aasta reiseid, õieti killuke sellest,” märgib Aare Hindremäe, staazikas Krimmis käija. Fotonäituse kaudu tahab ta Eesti inimestele teada anda, kuidas käib eestlaste käsi praegu kauges Krimmis. On ju ajaga kõik vastupidiseks muutunud – töötatud maa, kuhu eestlased 140 aastat tagasi välja rändasid, ei paku enam neid võimalusi, mis kunagi. Aga ta on nende kodu ja paradoks on seegi, et paljud inimesed, kes veel praegugi kõnelevad selget eesti keelt, pole maad, kust nende vana-vanemad tulid, oma silmaga ial näinudki.

Ent eestlus seal pole pel-

Aare Hindremäe fotonäituse üks eesmärk on juhtida tähelepanu sellele, et Krimmi Eesti Tare seisab tühjana ning Eesti riigil oleks aeg maja toetada.

ARVO KULDKEPI foto

fotonäituse eesmärk seotud – kunagi Eesti Tareks ostenud maja, kuhu peaks tulema raamatukogu, arvutituba ja kus saaks elada eesti keele õpetaja, seisab tänini tühjana. “Oleks aeg leida riigilt vahendeid Eesti Tarele,” sõnab Aare, kes ka ise käed rüpes pole istunud.

2003. aastal alustas Aare Hindremäe humanitaarabi organiseerimisega kaugesse

reiseid kevadel ja suvel ei viinud teda enam sinna nii väga humanitaarabi jagama kui teistel eesmärkidel. Kevadel korraldas tugiselts Krasnodarkas küla töötutele ettevõtluskursuse, õpetajad said näpunäiteid käsitööks ning lapsed maalikunsti-juhiseid. Suvel oli Krimmis Beregovoje külas eesti ja Krasnodarka laste ühine laager.

näiteks üks eesti verd piiga Poliina Bronina on nõuks võtnud Tartu Ülikoolis eesti keele õpetajaks tudeerida. Näitus avama tulnud Poliina kinnitas kohaletulnuile, et teine aasta on talle Eesti-maal juba lihtsam, ta on kodunenud ning ei pea enam käegaloomise plaani nagu mullu.

Tänusõnad Aarele abista-

va kätte ulatamise eest oma rahvaskoostele loovuse ka eestlane vähemalt pisikese maigugi Krimmist suhu saaks – pakutav soolapekk sibula ja saiaga, kohalike valmistatud gorilka ning pipraviin hoolitsesid selle eest. Ja muidugi fotod, mida uuriti ja mille kohta hoolega küsimusi esitati.

Kehtna vallamajast rändab killuke Krasnodarka eestlaste elust-olust Mahtra muuseumi ja rahvakooli, seal edasi. Rõõm, kehtne-

Eakas naine lehma lüpsmas, karjak loomadega stepsis, uhkete kleitidega piigad Krimmi külavaheteel... Need on osa Aare Hindremäe fotodest, mis reedest on nähtaval Kehtna vallamajas kahel korrusel.

Need fotod ühendavad Krimmi küla Krasnodarka elanike tegemisi ja toimetamisi ning peaaegu kõigis neis, kes Aare fotokaamera ette on jäänud, voolab vähemal või rohkemal määral eesti verd. Ja kuigi ühine veri, on Krimmi-eestlaste elu-olu tänapäevasest Eesti elust sootuks erinev. Ent mitte väga võõras...

“Neil piltidel kajastuvad paari viimase aasta reiseid, õieti killuke sellest,” märgib Aare Hindremäe, staazikas Krimmis käija. Fotonäituse kaudu tahab ta Eesti inimestele teada anda, kuidas käib eestlaste käsi praegu kauges Krimmis. On ju ajaga kõik vastupidiseks muutunud – töötatud maa, kuhu eestlased 140 aastat tagasi välja rändasid, ei paku enam neid võimalusi, mis kunagi. Aga ta on nende kodu ja paradoks on seegi, et paljud inimesed, kes veel praegugi kõnelevad selget eesti keelt, pole maad, kust nende vanavanemad tulid, oma silmaga iial näinudki.

Ent eestlus seal pole pelgalt sõnakõlks – neljandat aastat palkab ja saadab Eesti riik sinna eesti keele õpetaja.

Eestlusega ongi Aare teine

Aare Hindremäe fotonäituse üks eesmärk on juhtida tähelepanu sellele, et Krimmi Eesti Tare seisab tühjana ning Eesti riigil oleks aeg maja toetada.

ARVO KULDKIPI foto

fotonäituse eesmärk seotud – kunagi Eesti Tareks ostenud maja, kuhu peaks tulema raamatukogu, arvutituba ja kus saaks elada eesti keele õpetaja, seisab tänini tühjana. “Oleks aeg leida riigilt vahendeid Eesti Tarele,” sõnab Aare, kes ka ise käed rüpes pole istunud.

2003. aastal alustas Aare Hindremäe humanitaarabi organiseerimisega kaugesse Krasnodarka külla, ta on Krimmi Eestlaste Tugiseltsi üks asutajaliikmeid ning kokku on ta Krimmis käinud juba kuus korda. Viimased

reiseid kevadel ja suvel ei viinud teda enam sinna nii väga humanitaarabi jagama kui teistel eesmärkidel. Kevadel korraldas tugiselts Krasnodarkas küla töötutele ettevõtluskursuse, õpetajad said näpunäiteid käsitöök ning lapsed maalikunsti-juhiseid. Suvel oli Krimmis Beregovoje külas eesti ja Krasnodarka laste ühine laager.

Aare Hindremäel oli reedest näituse avamisel rõõm tõdeda, et eestluse taasaramise töö ei ole Krasnodarkas tühja jooksnud, sest

näiteks üks eesti verd piiga Poliina Bronina on nõuks võtnud Tartu Ülikoolis eesti keele õpetajaks tudeerida. Näitust avama tulnud Poliina kinnitas kohaletulnuile, et teine aasta on talle Eestimaa juba lihtsam, ta on kodus ja ei pea enam käegälöömise plaani nagu mullu.

Tänusõnad Aarele abistava käe ulatamise eest oma rahvusaaslastele lausus ka Ukraina saatkonna kultuuri-nõunik

Näituse autor oli hoolitsenud sellegi eest, et sinne

eestlane vähemalt pisikese maigugi Krimmist suhu saaks – pakutav soolapekk sibula ja saiaga, kohalike valmistatud gorilka ning pipraviin hoolitsesid selle eest. Ja muidugi fotod, mida uuriti ja mille kohta hoolega küsimusi esitati.

Kehtna vallamajast rändab killuke Krasnodarka eestlaste elust-olust Mahtra muuseumi ja rahvakooli, seal edasi Rapla keskraamatukokku. Läbirääkimised käivad ka Vilde muuseumi ja Ukraina saatkonnaga.

Siidimaalist klaasikunstini

Tiis Tamm

Yabtra tugikeskuses käib märgi mõtestab Maj Einama

suvelaagris Pärstis Viljandi-

Tugikeskuses korralda-